

Toen het avond geworden was,
sprak de Heer:
« Laten we oversteken naar d'andere oever ».
(Marcus, 6)

+

Uitnodiging tot gebed en vroom aandenken
aan de Heer

KAREL VAN DER HAUWAERT

Echtgenoot van Paula VAN DEN DOOREN.

Dokter Dierenarts

Ere-laureaat van de arbeid.

Hij werd geboren te Nederbrakel
op 25 augustus 1901 en overleed zacht
in de Heer te Brakel op 9 februari 1984,
gesterkt door de gebeden van de H. Kerk.

Nu hij zeer zacht in een woelige storm-
nacht van deze lichtmisaand van ons is
heengegaan, rijst zijn beeld klaarder voor ons
op. Merkwaardig hoe de dood de gestalten
van een mens in scherpe lijnen zet; scherp
als een gelaat, dat door strijd en lijden
tot wezen wordt.

Hij was een man vol dynamiek en tot
zijn tachtigerjaren bruisend vol van levens-
lust. Hij was jarenlang de veearts van te
lande, in de bres bij nacht en dag, in tij
en ontij; grenzeloos dienstbaar was hij, echt
mens met de mensen en daarom bij allen
graag gezien. Het had hem vlot gemaakt
en joviaal in de omgang. Zijn spreken was
gekruid met volkse geestigheid, beluisterd
en gevoed in jarenlange omgang met het
volk dat Felix Timmermans in zijn « Boeren-
psalm » vereeuwigd heeft.

Over zwaar-ernstige dingen sprak hij lie-
ver niet. En God weet dat er zwaar-ernsti-
ge dingen in zijn leven zijn geweest, maar
als het hard werd putte hij in die oeroude
Vlaamse koppigheid, die niet ten onder wil
gaan tenzij men haar de wapens uit de
vuisten slaat.

Hij hield zielsveel van Brakel, van zijn
Brakels volk en van zijn kerk, onder wiens
stoere toren hij geravot en gestoeid heeft
en waar hij iedere zondag zijn God en
Meester groeten kwam en eren.

Geschiedenissen en geschiedenissen heeft
hij weten uiteenspatten als golven tot
schuim: golven van vreugde, triomf, wan-
hoop en verdriet. Doorheen alles bleef hij
trouw aan oude zeden en gewoonten en be-
kommerd om alle wel en wee bij familie,
klasgenoten, vrienden en geburen.

Hij was rechtvaardig en wijs, mild in
oordeel en waardering. Zijn liefde was so-
ber in woord en teken, maar ongelooflijk
echt, al moest men hem zeer goed kennen
om het te weten.

Voor alles heeft hij zijn echtgenote, zijn
kinderen en kleinkinderen gekoesterd, gedra-
gen, geborgen in de onuitputtelijke warmte
van zijn gemoed. Zeker heeft hij zijn zwak-
heden gehad; daarom juist is hij gewoon
mens, zoals wij allen zijn.

Het feestelijk samenzijn met zijn echtge-
note en vrienden was zijn « laatste avond-
maal ». En hij die onlangs nog met schalk-
se humor zei: « mij zullen ze vangen moe-
ten als een vogel met het net ». Hij vond
bij zijn thuiskomst het net gespannen, dat
naar Sint-Paulus' woord, door de Goddelijke
Vogelaar werd verbroken en dat hem toe-
liet met forse vleugelslag de volle vrijheid
in te gaan, de paradijselijke vreugde tege-
moet. Daar was hij de verwachte broer en
opa, en is hij nu biddend, « voor haar en
hen die hem nu missen moeten, maar zich
troosten zullen met wat hij was en blijft
voor nu en later: goedgehartig echtgenoot, be-
minde vader, vriend zonder weerga, recht-
vaardig man ».

De families

VAN DER HAUWAERT, VAN DEN DOOREN,
MACHTELINCKX, SIMOENS, danken U.